

Sveto Rešnje Telo in Kri

Pirniče, 20. junij 2019

»Ob družinski mizi«

Dragi bratje in sestre!

Ste se kdaj vprašali, zakaj se ob družinskih praznovanjih skoraj praviloma družina zbere ob obedu? Zakaj, pa naj si bomo verni ali neverni, najraje praznujemo ob obloženi mizi? Božična večerja, velikonočni zajtrk, mamin rojstni dan?

Da. Družinska miza je dosti več kot zgolj kos pohištva ob katerem se prehranjemo. Nekakšen simbol je. Prostor, ki nas povezuje. Prostor, kjer smo si blizu in čutimo, da se imamo radi. Prostor, kjer smo eno.

Zato ni čudno, bratje in sestre, da je Jezus svoje najpomembnejše sporočilo svojim učencem na srce položil ravno ob mizi zadnje večerje. »Vzel je kruh«, nam zapiše apostol Pavel, »ga razlomil in jim ga dal«. Ta razlomljeni hlebec kruha je simbol njihove edinosti. Kot posamezni grižljaji vsi skupaj sestavljajo celoto, tako smo vsi skupaj, ki smo se zbrali ob mizi navzven sicer res posamezniki, v resnici pa povezani v en sam hlebec, v eno samo telo. Kruh na tej naši družinski mizi nas povezuje v eno. Kruh za katerega Jezus sam pravi: »To je moje telo«.

Evharistija, bratje in sestre, nas povezuje v eno. In ne le to. Kakor je kruh, ki ga uživamo ob družinski mizi hrana za naše telesno življenje - saj vemo: brez kruha bi težko živeli - tako je kruh, ki ga uživamo tu, ob družinski mizi naše župnijske družine, hrana za našo dušo. Ne le za duše nas, posameznikov, pač pa tudi za dušo naše skupnosti, naše župnije. Saj veste, da imajo tudi skupnosti svojo dušo, kajne? Družina ima dušo, župnija ima dušo, narod ima dušo... Kdaj je ta duša zdrava in polna energije, polna upanja in prihodnosti; drugič spet je boleha, šibka in ranjena. Če te duše občestva ne hranimo z ljubeznijo, požrtvovalnostjo, idealizmom, se čisto lahko zgodi, da se izprazni tako globoko, da skupnost razpade. Tu, ob oltarju, ob naši skupni družinski mizi, se hrani duša našega občestva. In ne le tu. Povesod, kjer se srečujemo, kjer sodelujemo, kjer se pogovarjamo, kjer se skupaj smejimo in skupaj jočemo, kjer drug za drugega in za skupnost naredimo kaj dobrega, tam se hrani duša našega občestva, naše skupnosti. Zato je, dragi bratje in sestre, naša sveta dolžnost, da storimo vse, kar je v naših močeh, da ohranimo dušo naše župnije zdravo, veselo in polno optimizma. Na najodličnejši način z aktivno in vredno udeležbo pri bogoslužju, pri sveti maši, pa tudi sicer ob najrazličnejših priložnostih, kjer se srečujemo in se skupaj prizadevamo za blagor in dobrobit našega kraja.

Povsod kjer ljubezen zmaguje nad individualizmom in brezbržnostjo, kjer resnica zmaguje nad lažjo in kjer veselje do življenja zmaguje nad otopelostjo, povsod tam se naše skupnosti hranijo in napajajo za življenje. Naj dobri Bog v nas vedno znova budi iskreno željo po tem, da bi z deli ljubezni plemenitili naša občestva: tako naše družine, kot župnijo in narod, ki mu pripadamo. In več ko bo teh del, jasneje se bo med nami izrisovalo Božje kraljestvo in vsi bomo živeli bolj kvalitetno in srečnejše. Amen.